

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

0 mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

Jac. Christian Bie.

Friheds Tab beskrevet

i en Klage = Sang

Hvorhos er tilføjel Æra au-

dere bekendt Fanges

Sorrigfulde Klage.

Prout. 1774.

V box 33:982

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20

0 mm

Af Frieheds sode Frieheds Skat,
Min største Ejendom,
Den jeg i Vandhelds morke Nat
Forgieves søger om!
Hvor mangt et Aft, hvor mange Suk,
Hvor megen Graad, hvor mange Kluk,
Udpresser ej det tabte Bel
Af en bedrovet Siel?

2.
At være frie; riig uden Tal,
Den allersundeste;
Hvis Himlen undte mig et Val
Immellem disse Tre:
Jeg tænkte: Sygdom er en Skræk,
Jeg raabte: Croest Rigdom, væk!
Men kom min sode Friehed, kom!
Det blev min Slutnings Dom.

3. Hvad

3.
Hvad kand den Siel vel giøre glad,
Som ingen Friehed har?
Om Konge-Rætter blev hans Mad,
Hans Drifk kum Nectar var,
Om Guld og Silke var hans Dragt,
En Rachel i hans Arm blev lagt,
Dog ingen Ting fornøjer meer,
Naar Friehed borte er.

4.
Min Guld! hvor jaammerfuld dens Ned,
Hvor bittert er dens Kaar,
Som ved et Fængsels Helved-Glod
Bortsmedler sine Aar?
Han gaaer ved Dagens Lys i Mørk,
Er midt i Selskab i en Ørk,
Hans Bolig er en Ugle-Boe,
Og Graad hans Nattes Roe.

5.
Hans Sorg ej nogen Ende faaer,
Hans Tid ej fortæ vil,
Og paa hans Soleviser staær
Hans Længsels Skygge still;
Blant

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20

0

mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

Blant idel Torné er hans Gang,
Dog giores Vejen ham saa lang,
Hvor tusind Hindrings Steene er;
Der lægger Ondskab fleer.

6.

A GUD! hvor skal jeg Arme hen!
Hvo tøffer min Uroe?
Hvo er mit Raad, min Trost, min Ven,
Min Hielp i Kedars Boe?
Skal jeg for denne Slave-Stand,
Skal jeg hos denne Uhelds Strand
Ej nogen Hielp og Lindring faae,
Skal Haab og Alt forgaae?

7.

A nej min GUD! i hvert Minut
Er du min Hielp og Trost,
Du er min Boas, jeg din Ruth;
Thi blir mit Baand nok lest;
Lad Verden faengsle, qvæle mig,
Min Frihedens Havn er dog hos dig,
Og Konger, Slaver har eens Raar,
Naar Sielen Frihed faaer.

8. Thi

8.

Thi er jeg roelig i Uroe,
Og frie i Slave-Stand;
Min GUD, mit Haab, min Siel,
min Troe
Ej Verden rænge kand;
Tag Frihed, tag min sterste Skat,
Gier Livets Lys til Sorgers Rat;
Lad mig i Faengsels Baand for-
gaae,
Jeg skal dog frie opstaae!

Den Aanden:

Synges med sin egen Melodie

I.

A! viig dog hen
Du Roeligheds Uven!
Melancoli, jeg meener dig,
A! holdt dog op at qvæle mig!
Hvorlænge skal jeg saa
I dine Lænker gane?

Jeg

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20
mm 0 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20

Jeg finder ej den mindste Vej
Hvor Glæden er, o nej!
Mit Liv mig er kun til Besvær,
Og Sorg mit Hierte daglig skær;
Jeg lever som foruden Liv,
Bekymring er min Tidsfordriv,
Og Glæden Morderkniv.
At Himmel! du bæst seer
Hvad her vaa Jorden skeer;
Velan! vil du da saa,
Din Straf jeg lide maa.

2.

I bædste Aar,
I grønne Ungdoms Yaar.
Jeg seer at Modgang saer sin Saed,
Hvor Medgang kunde have Steed;
Jeg vande maa mit Land
Med Graad og Taare-Band;
Uleffens Kuld gier denne Muld
Af Modgangs Klinte fuld;
Thi blir min Trost i all min Brost,
For Alderdommens hvide Hest,

Vil

Vil blive denne: At jeg maae
Foruden nogen Glæde gaae,
Til Gravens merke Braae;
Der endes al min Ned
Med lang forventet Dod;
Kom Dod! naar du saa vil,
Og luk mit Øye til.

3.

Mit Haab jeg seer
At svækkes meer og meer,
Naar andre jeg tidi skue maae,
Sin Lække uden Haab at faae,
Og min at være glemmt,
Ja gandske reent forglemmt;
Hvoraf jeg veed, med god Besfeed,
At Skiebnen mig er vred.
Mig syntes ret, som Himlens Dom
I Ild, i Lust, i Hav at kom,
Og havde mig til Øyemeed,
I yderste Elendighed
Med Magt at træde need.
O! en fortviled Sag!
Jeg findes her for svag,

Alt

